

Прето Действие, пета картина.

и денем и ноще, през всяко време,
и сам и в общество — все туй съм мислил:
да я омиля! — И сега, когато
намерих и отпус от род богат,
и млад, и хубав, знатен господин,
добре възпитан, с качества на рицар,
създаден както би желал да бъде
създаден всеки мъж — да слушам как
пред щастията си въздига тая
неиздържана курка: «Ах, простете — малка
съм още да се желя — аз не искам!»
Къде тя не иска, и това приемам,
но занатред при мен не ще криееш,
да иде другаде да държи парца. —
Добре да знаете, не се шегувам!
Тетвъртък иде, трябва да решите,
аз давам дъщеря си на приемане!
Ако не сте ми дъщеря, идете
се обесете някъде — или
от мад уличете, все едно ще бъде,
защото се отказвам аз от тебе,
от мене ти не ще получиш нищо.
Разбра ли? Разводи! Не се шегувам!
/излиза./

Жулиета. —

О, няма ли вярно обещание бот
да види моята голяма мъка?
Не ме отблъсквай, скъпа моя майко!
За седмица поне да се отворки
незаконният брак; ако не може,
ще бъде гробът брачното ми ложе,